

(Вести)

Најпре сам био збуњен, па изненађен да би након двоминутног читања једног текста схватио како је све веома јасно и логично. Почело је жестоким нападом "стручног лица" а онда су нападнутога наставили да ципеларе извиђачи и медијски јуришници "друге Србије".

"Другосрбијанци" су они што већ две деценије сва зла, непочинства, злочине, виде само и једино на српској страни. По њиховим тумачењима Србија је за све крива, Југославију је разбио Слободан Милошевић, у жељи да направи велику Србију; ЈНА је напала па окупирала део Хрватске; Србија се окомила на мирне и недужне Муслимане у БиХ а онда је напала Косово, односно, саму себе; у Сребреници је почињен геноцид (крива Србија), Шиптари су имали право да Косово и Метохију откину од Србије...

У овом случају циљ напада другосрбијанаца је Ђорђе Вукадиновић. Има га често у медијима, многим је познат. Разлог; Вукадиновићева одлука да прихвати понуду једне мањинске групације (Власи су у питању) да буде на челу њихове изборне листе. Значи... ништа посебно. Да, али само за нас неоптерећене.

Први ударац Вукадиновићу стигао је од споменутог "стручног лица". Одазива се на Весна Ракић-Водинелић. Професор права. Она је међу другосрбијанцима задужена да њиховим разним иницијативама и програмима навлачи правничке гаће. Да се срамота не види на први поглед.

Да човек не поверује шта је та све изговорила на рачун мученог Ђорђа. То је био знак другосрбијанским керберима, стално будним иза тараба, да заскоче Вукадиновића. Све ово још траје, Ђорђе се брани крајње цивилизовано, увлачи се у себе као јеж, покушава да објасни оно што објашњавати не треба, што се подразумева, уместо да узврати пуном

снагом, да другосрбијанцима и српској јавности каже шта садржи нулта тачка ове приче, због чега је тој булументи његова кандидатура спорна и неприхватљива. Спорна је зато што је за њих опасна.

Вукадиновић је прихватио понуду НОПО-а под условом да они као предизборну понуду истакну (и истакли су) "Иницијативу за спас Србије", документ сачињен у редакцији "Нове српске политичке мисли". Садржај тог документа упао је другосрбијанцима у очи као шака соли. Текст је сабијен у двадесет тачака, тридесетак редова, крајње је сведен, прецизан и јасан. Потписујем га са великим задовољством. Тачка три ове иницијативе захтева да се у Кривични закон Србије хитно унесу одредбе које би омогућиле санкционисање пропагирања сецесионизма, распарчавања издаје или окупације земље, као и вређање земље и националне части. Буде ли ова идеја реализована набиће се чеп у уста свим невладиним организацијама у Србији, почев од Хелсиншког одбора, чији смисао постојања лежи у антисрпству.

Мало иза тога, у тачки шест, тражи се увођење законске обавезе невладиним организацијама и медијима регистрованим у Србији да сваку финансијску помоћ из иностранства јавно презентују, са навођењем износа и називом финансијера.

Додамо ли овоме и тачку седам у којој се захтева увођење реципроцитета у економским и политичким односима са земљама у окружењу (Хрватска и Словенија) те реалну могућност да Ђорђе Вукадиновић у Скупштини Србије већ овога лета покрене иницијативу за претварање изнетих идеја у законске одредбе, онда је кристално јасно због чега се нашао на удару другосрбијанаца.

Ово је за њих бити или не бити. Некоме ће звучати као претеривање, али није. Сачекајмо.